

Förarbete för Guds rike

»När tron får konsekvenser«

Elin firar mässa och delar ut flygblad utanför Migrationsverket i Solna. Ellen väljer att leva veganskt. Annika står på school patrol vid vägspärrarna i Hebron med ickevåldsrörelsen CPT. Jerker är engagerad i kampen för demokrati och mänskliga rättigheter i Burma och nätverket för ekoteologi skriver manifest om skapelsens frälsning. Alla ser de det som en konsekvens av sin kristna tro och alla skriver de i detta temanummer där vi uppmärksammar olika former av kristen aktivism. Som en röd tråd genom artiklarna går tron på att Gud kallar oss till handling och en vilja att hålla samman liv och teologi.

Kristen aktivism har förstås alltid funnits, från de första martyrernas tid till dagens sociala-medier-initierade uppror, men nog har fokus genom kyrkohistorien skiftat mellan inåt- och utåtrörelser, och jag undrar om vi inte är i ett sådant skifte nu. Efter några decennier med mycket inåt-fokus med retreatar, meditationer, och en mängd nyskrivna psalmer i jag-form (vilket det i sig naturligtvis inte är något fel på) – anar jag allt fler exempel på kristet motiverat samhällsengagemang. Tron får konsekvenser. Också i ett samhälle som det svenska, där tron länge reducerats till försanthållanden och den synliga religiositeten mötts med viss skepsis. Ett helt annat samhälle med delvis andra teologiska utmaningar beskrivs i Jerker Ekvalls artikel om den kristna minoritetskyrkan i militärdiktaturen Burma. Hur är man kyrka i ett sammanhang där ordet fred ständigt missbrukas och t.o.m. ordet dialog är förbjudet?

Aktivism – i vid bemärkelse – är inte en hobby att syssla med för vissa. Kampen för en rättfärdigare värld är en konsekvens av evangeliet. Uppmaningen till engagemang finns ju där, i kristendomens kärna och när, som skribenterna från det ekoteologiska nätverket påpekar, Sveriges största dagstidning kallar klimatkrisen ”vårt största moraliska dilemma” borde väl det vara en gigantisk utmaning för oss som tror på en skapande Gud och en mänsklighet med förvaltaransvar. Eller är det så att kyrkorna idag har svårare att identifiera moraliska dilemman? Det är ju inte så enkelt längre och dagens stora moraliska frågor har ofta det gemensamt att det inte primärt handlar om individers felande utan om förtryckande system som vi alla är delaktiga i.

Den kristna tron är dock inte bara något som manar till ansvar, den ger oss också möjligheter och hopp. ”Som troende har vi en särskild möjlighet att hantera de globala utmaningarna som klimathotet och världens orättvisor när vi tror på att Gud är med oss”, skriver Ellen Skånberg. Och kanske är tro precis vad som behövs för att inte drabbas av apati och hopplöshet inför t.ex. klimathotet. Kanske behöver vi till och med tron på att omvändelser och omprioriteringar av livsmål är möjliga.

”Vad skulle hända om kristna ägnade samma disciplin och självuppoffring åt ickevåld som arméer ägnat åt krig”, undrar Annika Spalde. Ja, vad skulle hända och vad hindrar oss egentligen? Naturligtvis är det inte så enkelt som att alla kristna gör samma analys av vad som är brännande frågor i samtiden och naturligtvis har inte alla livssituationer som möjliggör samma engagemang, men vad skulle hända om kyrkorna i högre grad vågade vara motståndsgemenskaper? Det är naturligtvis ingen enkel utmaning för en kyrka som i århundraden varit en del av maktapparaten, men det finns också som Elin Lundell påpekar goda förutsättningar; vi som kyrka kan det här med att komma samman, vi kan det här med att stå upp för rättfärdigheten. En annan värld och en annan kyrka är möjlig, men då måste den bli bättre än dagens Svenska kyrkan på att finnas till för rebellerna med förändringslängtan på samma sätt som den i dag finns till för trygghetsknarkarna med stillhetslängtan.

Efter att ha läst alla dessa fantastiska artiklar känner jag en upprymdhet, men också ett styng av dåligt samvete. Jag misstänker att det kan drabba en del av er läsare också. Det är inte alldeles enkelt att möta andra människors stora engagemang när man själv gör allt för lite. Kanske är det då vi ska tänka på vad Ellen Skånberg skriver: ”För den som tror på att Gud ser allt och värdesätter alla små försök till att göra en skillnad blir ingenting meningslöst, för Gud ser meningen.” Och tror vi på ett gudsrrike där den minste är den störste måste vi förstås börja arbetet för det.

ELIN ENGSTRÖM

